

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio Practica ...

De Conversatione Apostolica A Curatoribus Animarum piè & fructosè instituenda - Complectens vatos & solidos modos juvandi & consolandi diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè ægras & captivas

Lohner, Tobias

Dilingae, 1677

§. 2. Quibus dotibus præditum esse oporteat Operarium, qui ægris & moribundis fructuosè assistere cupit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48248](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48248)

Patri ex condicto spectandum dedit, asseruitque, se propterea, quod tardior, negligentiorque in invisendis, juvandisque moribundis fuisset, tempore sat longo à conspectu divino exclusum, jussu fuisse ubivis gentium ac locorum animam agentibus præsto esse, eosque in morem Angeli Tutelaris, quæ precibus, quæ monitionibus internis, salutaribusque inspirationibus adjuvare. Addidit quoque, non se solum, sed alios quoque bene multos diverforum Ordinum Sacerdotes ob contumilem negligentiam simili pœna castigari.

§. II.

Quibus dotibus præditum oporteat esse Operarium, qui ægris & moribundis fructuosè assistere cupit.

UTi ad Sacerdotem in genere, ita vel maximè etiam ad eum, qui cum ægris & moribundis fructuosè agere cupit, gemina dos, virtus scilicet & scientia requiritur; per has enim si corpus & animam ægri lucratus fuerit, cum gaudio quondam dicere poterit ad Christum: Domine, duo talenta tradidisti mihi, ecce alia duo superlucratus sum.

II. Porro in specie agendo de singulis, virtutes quidem sequentes requiruntur in eo, qui prædictis personis prodesse cupit. 1. Est orationis studium, per quam tum sibi necessarium ad negotium tanti momenti gratiam à DEO frequenter petat; tum ipsos etiam, cum quibus acturus est, ægros peculiari affectu DEO in Missæ præsertim Sacrificio commendet. 2. Est Zelus Animarum, qui si unquam, hoc tempore, necessarius est; absque hoc enim languidè obibit hoc munus, & hoc ipso minùs ab ægris amabitur, atque adeò minorem quoque in eorum animabus fructum faciet. 3. Est Patientia & fortitudo, quæ tum omnes difficultates, quæ plurimæ in hoc munere occurrunt, generosè contemnat; tum molestias ex ipso morbo aut ægri vitijs subinde exoriri solitas, religiosè, alacritèque sustineat; in hac enim patientia possidebit animas curæ suæ commissas. 4. Est mansuetudo; cum enim ægri plerumque amaritudinibus undequaque sint circumdati, æquum est, ut Sacerdos desideratum dulcium verborum saccharum & mel pro temperanda hac acerbitate offerat. 5. Discretio,

tio, quæ in eo potissimum versatur, ut & in ipsa ratione proponendi, & in materia eligenda modum servet, atque ad plurimum personarum agrorum qualitatem diligenter attendat. Hinc cavendum, ne uno contextu omnia dicantur; ne nimis properanter; ne eodem semper tono &c. Item ne nimis aeger fatigetur, sed quandoque respirandi, & ea, quæ audivit, melius digerendi spatium relinquatur; ideo Sacerdos subinde orat, atque ad idem faciendum alios etiam hortetur. Attendendum præterea, ut hominibus doctis, & exercitatis pauca, selecta, erudita & opportunè dicta proponantur, & quidem non tam instruendis phrasi, quàm in memoriam redigendis, vel quod ab ijs fieri creditur, referentis.

III. Scientiam verò quod attinet, triplex potissimum requiritur in eo, qui cum moribundis vult agere. Prima est, ut sciat casuum ordinariorum, qui circa ejusmodi personas in tali negotio occurrere solent, resolutionem, quales maxime sunt circa Sacramentorum administrationem, & restitutionem, aut conciliationes cum Inimicis; v.g. an possit absolvi, qui nullum signum dedit contritionis, neque Confessionarium petivit? an si confessio scripta reperiatur hominis in amentiam lapsi, iste absolvi possit? an restitutio famæ vel conciliatio cum Inimicis publicè coram Notario fieri debeat, si inimicitia publica fuit? an ad restitutionem pecuniæ sufficiat, si per modum legati alteri pecunia debita transferabatur? Secunda Scientia est, ut sciat, quomodo agrum consolari, & ad patientiam, aliàsque virtutes huic tempori convenientes excitare debeat; quomodo item contra varias tentationes eum munire; & tandem quomodo in fundendis orationibus & affectibus eliciendis eum juvare possit, quæ omnia præmeditata, & memoriæ bene impressa habere oportet, ne accidat, ut cum exigua agrorum utilitate, & astantium minore ædificatione suum officium faciat. Et sanè quàm æquum sit, ut Sacerdos se singulari studio ad hoc officium præparet, vel ex ipsa præparatione, quâ se ad publicas conciones præparat, colligere potest; si enim ibi tam sollicitè curat, ut doctrinas loco, tempori, & personis accommodatas, quàm optimè proponat, quantò magis ad hoc negotium tam arduum præmeditatio & rerum, & ordinis erit necessaria? Porro quomodo hæc præparatio facienda sit, infra docebitur. Tertia tandem

tandem scientia est status ipsius ægri; hunc enim nôsse omnino oportebit, videlicet, an sit vir eruditus? an prudens? an patiens? an utatur integris sensibus & iudicio? an credatur vicinus morti? an testamentum fecerit? an confessus fuerit? an communicaverit, & extremam unctionem sumpserit? an aliquid sit magni momenti, de quo moneri æger debeat? quod vitæ genus tenuerit? quæ omnia Operarius ex domesticis, vel illo, à quo vocatur, intelligere poterit, quamvis ipse etiam per conversationem cum ægro hujus mores & affectus facile deprehensus sit.

§. III.

Quid circa Visitationem ægrorum in genere observandum sit.

I. Quemadmodum in omni ferè alia Operarij functione quæria præcipuè observanda sunt, ut functio talis ritè & fructuosè peracta dici queat, scilicet Finis, Modus, & Tempus; ita hæc ipsa in hac quoque Ægrorum Visitatione tantò tempentiùs, perfectiùsque sunt attendenda, quantò plura, gravioraque esse momenta suprâ ostensum est, ob quæ functio ista magno cum fervore, sedulitatèque sit obeunda.

II. Et Finem quidem quod attinet, ex ijs, quæ ad initium hujus capituli dicta sunt, facilè patet, præter triplicem illam communem, & remotum ac ultimum finem, qui est major DEI gloria, propria, & aliena salus, de quo hîc nihil specialiter dicendum restat, cum per omnes alias functiones æque, ac visitationem istam quærendus sit, duplicem alium, etiamque proximum & proprium huic visitationi finem præferri esse debere, scilicet consolationem Infirmorum, & eorundem excitationem, ut infirmitatem suam, aut, si DEO ita visum fuerit, ipsam etiam mortem cum debita resignatione ac patientia suscipiant, & supportent, atque adeò vitam suam, sicut christianè & laudabiliter traduxerunt, ita laudabili quoque & glorioso Epilogo claudant. Ad quos proinde geminos fines semper respicere Zelosus Infirmorum Visitator, omnesque suas actiones, quas cum ægro suscepturus est, dirigere debet.

III. Modus hujus functionis ante omnia suavitatem requirit; cum enim in ipsa infirmitate nihil plerumque nisi

Instruct. III.

ame-